

Πολιτικός Πολιτισμός

Ελλείμματα και Τραγικές Προεκτάσεις

Ομιλία Μαρίας Νεγρεπόντη-Δελιβάνη στην Κύπρο, στις 10 και 11/5 με θέμα:
«Πως φθάσαμε μέχρι εδώ και πως θα σωθούμε»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αγαπητές Συμπατριώτισσες και Αγαπητοί Συμπατριώτες, Με ιδιαίτερη συγκίνηση επισκέπτομαι, και πάλι, μετά από χρόνια το μαρτυρικό νησί της Κύπρου και θέλω να ευχαριστήσω θερμά το Ινστιτούτο Ελληνικού Πολιτισμού Κύπρου, και ιδιαίτερω τον Ξένη Ξενοφώντος για την πρόσκληση αυτή. Ήμουν πρωτοετής στο ΑΠΘ όταν σε καθημερινή βάση βγαίναμε στους δρόμους για να διαδηλώσουμε υπέρ της ένωσης του νησιού με τη Μητέρα Ελλάδα. Και θυμάμαι μια μέρα που γύρισα στο σπίτι μου με ένα παπούτσι, γιατί το άλλο είχε χαθεί στο συνωστισμό. Νέα ήμουν και γέρασα και το ακριβό αυτό νησί του ελληνισμού βιώνει την μία τραγική περιπέτεια μετά την άλλη, με την Ελλάδα να βρίσκεται και αυτή, τα τελευταία χρόνια σε κρίσιμη κατάσταση, και αδύναμη να βοηθήσει.

1. Η κατάσταση σε Κύπρο-Ελλάδα

Πριν δύο περίπου χρόνια από σήμερα η Κύπρος ήταν η πρώτη που δέχθηκε το Ριφιφί ενός καπιταλισμού, που μεταλλάχθηκε σε ληστικό. Με τη σαθρή δικαιολογία ότι κινδυνεύει το ευρώ από το χρέος της Κύπρου, παρότι αντιπροσώπευε μόνο το 0.2% του συνολικού ευρωπαϊκού, έγινε η μεγάλη ληστεία, που επέφερε σοβαρό πλήγμα στην οικονομία της, και ταυτόχρονα στην αξιοπιστία ολόκληρου του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος. Υποστηρίχθηκε ότι ο κίνδυνος για το ευρώ προερχόταν από το ότι η σχέση καταθέσεων προς ΑΕΠ του νησιού ήταν δήθεν υπερβολική. Πρόκειται, εμφανώς, για εντελώς αβάσιμο επιχείρημα, δεδομένου ότι οι ξένες καταθέσεις επιδιώκονται μετά μανίας, από όλες τις επί μέρους εθνικές οικονομίες, αλλά και επιπλέον επειδή ουδέποτε στο παρελθόν είχε απαιτηθεί παρόμοιος όρος σταθερότητας. Ας δούμε, όμως, τι ήταν αυτή η σχέση της Κύπρου, που δικαιολόγησε αυτή τη ληστεία. Για την Κύπρο η σχέση καταθέσεων προς ΑΕΠ ήταν 7 προς 1-όσο και της Ιρλανδίας-, ενώ του Λουξεμβούργου 22 προς 1, ενώ της Μάλτας 8 προς 1. Με ποια, λοιπόν, κριτήρια επιλέχθηκε, για το Ριφιφί, η Κύπρος; Το παραπάνω επιχείρημα συμπληρώθηκε και με δεύτερο, που αυτό κυκλοφόρησε υπογείως: ότι, δηλαδή, η ευρωζώνη ήταν δυσαρεστημένη με το γεγονός της συγκέντρωσης, στην Κύπρο, ρωσικών περιουσιών των εκεί ολιγαρχών, και ήθελε να διακόψει αυτές τις ιδιαίτερες σχέσεις μεταξύ Ρωσίας και Κύπρου, κουρεύοντας τις ρωσικές καταθέσεις. Αλλά, όμως, οι μεγάλοι καταθέτες μπόρεσαν να διαφύγουν από τη λαίλαπα αυτού του Ριφιφί, σηκώνοντας τα χρήματά τους, έγκαιρα και χωρίς όριο, όχι βέβαια από τις κλειστές τράπεζες στην Κύπρο, αλλά από τα υποκαταστήματά τους στο Λονδίνο. Αυτά, παραδόξως, παρέμειναν, όχι βέβαια τυχαίως, ανοικτά. Μεταξύ άλλων εξαφανίστηκαν, έτσι σχεδόν όλες οι ρωσικές καταθέσεις των ολιγαρχών, που αντιπροσώπευαν το 20% περίπου στις κυπριακές τράπεζες. Εκτιμάται ότι μέσω των ανοικτών υποκαταστημάτων, εκτός Κύπρου, που έπρεπε να παραμείνουν κλειστά, αλλά ήταν ανοικτά, εξανεμίστηκαν 4-10€ δις. Εξαφανίστηκε, δηλαδή, έτσι η βάση, από την οποία αναμενόταν να αντιμετωπιστεί το χρέος των 5.8€ δις, το οποίο υποτίθεται ότι ήταν η αφετηρία της ληστείας. Αλλά, τελικά, η ληστεία δεν έθιξε ουσιαστικά τις ρωσικές καταθέσεις, των οποίων το μεγαλύτερο τμήμα κατόρθωσε να διασωθεί, αλλά τους μικρούς και μεσαίους Κύπριους καταθέτες, τα ασφαλιστικά συνταξιοδοτικά, μισθοδοτικά, δημοσίων επενδύσεων και εκκλησίας ταμεία της. Ένα τρίτο επιχείρημα προβάλλεται για να δικαιολογήσει το πρωτοφανές, όντως, αυτό μέτρο

εναντίον της Κύπρου, με την κατηγορία ότι εκεί «γινόταν ξέπλυμα βρώμικου χρήματος», και η «ενάρετη» ΕΕ όφειλε να θέσει τέρμα στην ανομία. Αλλά, πώς να δικαιολογήσει κανείς αυτή τη ληστεία, με βάση την υπόνοια ξεπλύματος βρώμικου χρήματος από το 0,2% της ΕΕ, ενόσω οι αρμόδιοι δεν φαίνεται να ενοχλούνται από τα μεγάλα πλυντήρια του Λουξεμβούργου, της Ελβετίας, του Σίτυ του Λονδίνου, της Ιρλανδίας, του Βελγίου, αλλά και κατεξοχήν της Γερμανίας; Αναζητώντας σοβαρότερες ερμηνείες για τη ληστεία αυτή, να στραφούμε προς τη γενικευμένη αρπαγή πλούτου, από τον ευρωπαϊκό Νότο προς τον ευρωπαϊκό Βορρά, και ειδικότερα προς τη Γερμανία για να εξυπηρετηθούν μακρόχρονα και καταχθόνια σχέδια, που άλλωστε έχουν αρχίσει να υλοποιούνται. Συνοπτικά, αναφέρομαι στην προσπάθεια απόλυτης φτωχοποίησης και εξαθλίωσης των υπό κατοχή οικονομιών, λόγω χρέους, ώστε να μην αντιδράσουν για τη συνέχεια: δηλαδή, για το «πάρτα όλα», έναντι πινακίου φακής. Το δράμα, όμως, της Κύπρου δεν τελειώνει με τη ληστεία. Έπεται συνέχεια, και ας προσευχηθούμε να υπάρξει αίσια έκβαση

Και έρχομαι στην ελληνική τραγωδία του χρέους, που στην αρχή της κρίσης αντιπροσώπευε 2.5% μόνο του συνολικού ευρωπαϊκού, και ως ποσοστό στο ΑΕΠ γύρω στο 110%. Δηλαδή, απολύτως βιώσιμο χρέος και εντελώς αδικαιολόγητη η υπαγωγή της Ελλάδας στις δαγκάνες του ΔΝΤ. Θα σας δώσω μερικά στοιχεία της καταστροφής που προκάλεσαν στην ελληνική οικονομία τα μνημόνια, που όπως ομολόγησαν οι πρωτεργάτες τους του ΔΝΤ περιέχουν τραγικά σφάλματα, λόγω κακών υπολογισμών της ύφεσης, που προκλήθηκε, και που ήταν πολλαπλάσια αυτής που είχε αρχικά προγραμματιστεί. Αλλά, όμως, όχι μόνον δεν έσπευσαν να αλλάξουν αυτά τα λανθασμένα προγράμματα, αλλά τα συνέχισαν με εντονότερο ρυθμό, προς την ίδια απάνθρωπη και εγκληματική κατεύθυνση. Το χρέος από 110% στο ΑΕΠ έχει περίπου διπλασιαστεί, και συνεχίζει να σκαρφαλώνει ακάθεκτο, έτσι που σε απόλυτους αριθμούς, από 324 δις ευρώ το 2014, θα φθάσει το 2016 στα 337,6 αντίστοιχα. Για την περίοδο 2007-2015 διαπιστώνεται δραματική και χωρίς προηγούμενο, για οικονομία σε ειρήνη, πτώση του κατά κεφαλή ΑΕΠ κατά 27,6%, που αντιστοιχεί σε 70 δις ευρώ και σε απώλεια εισοδήματος, για κάθε Έλληνα πολίτη, ίση με 6.100 ευρώ το χρόνο. 3.800.000 Έλληνες βρίσκονται στα όρια της φτώχειας. Η επίσημη ανεργία έφθασε στο 27%, ενώ η ανεπίσημη αγγίζει εφιαλτικά ύψη, αν ληφθεί υπόψη και η σημαντική υποχώρηση της πλήρους απασχόλησης προς όφελος αβέβαιων και ανασφαλών μορφών της. Πριν από την έναρξη της κρίσης η ανεργία ήταν μόνο 7.8%. Η ιδιωτική κατανάλωση, που αποτελεί την ατμομηχανή της οικονομικής ανάπτυξης έχει δραματικά συρρικνωθεί κατά περίπου 47 δισεκατομμύρια ευρώ, και σε σύγκριση με την έναρξη της κρίσης κατά περίπου 50%. Εικόνα πανωλεθρίας εμφανίζει η επένδυση δημόσια και ιδιωτική, αφού οι επενδύσεις παγίου κεφαλαίου από 57,2 δις ευρώ πριν από την κρίση, ελαχιστοποιήθηκαν στα 18,7 δις ευρώ. Μισθοί και συντάξεις έχουν καταποντιστεί. Και στο χώρο των επιχειρήσεων η τελευταία έκθεση της Price Water House Coopers (PwC) που αφορά σε 2.824 ελληνικές επιχειρήσεις με έσοδα άνω των 10 εκατομμυρίων ευρώ, καταλήγει στο εφιαλτικό συμπέρασμα ότι το 40%, περίπου, από αυτές είναι υπερδανεισμένες, χωρίς καμιά πιθανότητα επιβίωσης. Το 2015 καταγράφεται μείωση των αγοροπωλησιών ακινήτων, κατά 20%, και υπολείπονται κατά 10% σε σύγκριση με τις αντίστοιχες του 2007. Οι Έλληνες εμφανίζονται να είναι οι πιο απαισιόδοξοι στην ΕΕ, αναφορικά με το μέλλον της, αφού 7 στους 10 πιστεύουν ότι βαδίζει προς λάθος κατεύθυνση. Αλλά και η υγεία των Ελλήνων με χαμηλά εισοδήματα εμφανίζει τάση επιδείνωσης, αφού το 25% αδυνατεί να εξασφαλίσει τα φάρμακα και τη θεραπεία που έχει ανάγκη. 42% των ερωτηθέντων αντιμετωπίζουν χρόνια νοσήματα. Η πιο καταστρεπτική, γιατί γενικά μη αντιστρέψιμη εξέλιξη της κρίσης είναι, αναμφίβολα, η μαζική φυγή εγκεφάλων, προς αναζήτηση καλύτερης τύχης. Το κόστος αυτής της φυγής εκτιμάται στο αστρονομικό ποσό των 170 δισεκατομμυρίων ευρώ. Η τραγωδία είναι ότι αυτό το χρέος ουδέποτε μπορεί να πληρωθεί, εφόσον η Ελλάδα είναι καταδικασμένη σε χρόνια ύφεση, εξαιτίας της στραγγαλιστικής λιτότητας και της έλλειψης ρευστότητας που της επιβάλλουν οι εταίροι/δανειστές. Με τις συνθήκες αυτές, έστω και με μηδενικό επιτόκιο, το χρέος θα εξακολουθήσει να ανέρχεται ως ποσοστό στο καταποντιζόμενο ΑΕΠ. Και η Ελλάδα θα είναι υπόδουλη για χρέη, παρότι ο Σόλων κατάργησε τη δουλεία για χρέη τον 6ο αιώνα Π.Χ.

2. Τα αίτια: Παγκοσμιοποίηση-Φανατικός νεοφιλελευθερισμός-

αύλος, χρηματιστηριακός καπιταλισμός

Αυτές οι φονικές επιθέσεις εναντίον δύο από τους ασθενέστερους κρίκους της ΕΕ απαιτούν κάποιες εξηγήσεις για το τι έφταιξε και φθάσαμε ως εδώ. Η απάντηση βρίσκεται σε μια τρίδυμη λαίλαπα που στα τέλη της δεκαετίας του '70 υιοθετήθηκε από την παγκόσμια οικονομία, και έτσι άρχισε ο ηθικός της κατήφορος. Πρόκειται για την παγκοσμιοποίηση, τον φανατικό φιλελευθερισμό και τη μετάβαση του καπιταλισμού στο μεταβιομηχανικό, ή άυλο ή χρηματιστηριακό στάδιο ανάπτυξης. Η κατάπτωση άρχισε από την οικονομία και επεκτάθηκε γρήγορα σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Όχι, βέβαια, ότι πριν από την τρίδυμη αυτή εισβολή, ο κόσμος ήταν ηθικός και αγγελικά πλασμένος, καθώς η διαφθορά είναι σύμπτωμα όλων των εποχών και όλων των οικονομιών. Ωστόσο, υπήρχαν κάποιες δικλίδες ασφαλείας, που εξασφάλιζαν ανοικτούς δίαυλους με τα ηθικά οικονομικά διδάγματα των αρχαίων προγόνων μας, όπως αυτά αναλύονται στον Οικονομικό του Ξενοφώντος, στον Αριστοτέλη και αλλού. Μετά τη δεκαετία του '70 η κρίση του οικονομικού, του πολιτικού, του εκπαιδευτικού συστήματος είναι παγκόσμιο φαινόμενο, με αποτέλεσμα τη γενικότερη απαξίωση της πολιτικής, που δεν αποτελεί πια την επιλογή των αρίστων. Η πολιτική, στις μέρες μας εξυπηρετεί σκοπιμότητες, προσωπικά συμφέροντα και διαπλοκές, που δεν βασίζονται στις αρχές και τις αξίες της ηθικής, και δεν προάγουν το κοινό συμφέρον και την ευημερία των πολιτών, όπως τα προσδιόριζε ο Αριστοτέλης στα «Ηθικά Νικομάχεια».

Έτσι, λοιπόν, η δεκαετία του '80, εισέβαλε φορτωμένη με ξεχασμένες από καιρό, όσο και επικίνδυνες ιδεολογίες και φανατισμούς, και προκάλεσε, τη βίαιη ανατροπή του μέχρι τότε πολιτικό-οικονομικό-κοινωνικού καθεστώτος. Η ανατροπή αυτή υλοποιήθηκε από τον κ. R. Reagan και την κυρία M. Thatcher. Αυτή η ανατροπή διέκοψε μια περίοδο αρκετά μακρόχρονη, που άρχισε με το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και έφθασε ως το τέλος της δεκαετίας του '70, και που μπορεί άνετα να αναγνωριστεί ως χρυσή εποχή. Πράγματι, σε αυτό το διάστημα, κατορθώθηκε να συνδυαστούν ταχύτεροι ρυθμοί ανάπτυξης με δικαιότερη διανομή του πλούτου. Εξασφαλίστηκε, δηλαδή, η συνύπαρξη του καπιταλισμού με κάποια δόση ηθικής. Από τις αρχές του '80, το παγκόσμιο σύστημα υιοθετεί ακραίες συνθήκες ανεξέλεγκτης απληστίας, που συσσωρεύει τον πλούτο σε ολοένα λιγότερα χέρια, και που αποκλείει από τα επιτεύγματα της προόδου ολοένα ευρύτερες κοινωνικές ομάδες.

Αυτή η τρίδυμη, και θα έλεγα αλληλοσυμπληρούμενη συμφορά, που είναι μαζί μας επί περίπου 40 χρόνια ευθύνεται για πολυάριθμες πτωχές επιδείνωσης της ποιότητας ζωής, γιατί τελικά κατόρθωσε να επιβληθεί ως σύστημα, αν και στην πραγματικότητα πρόκειται για συνονθύλευμα φανατισμών και διαπλεκόμενων συμφερόντων, που κατάργησε κάθε ίχνος ηθικής και που με εκπληκτική ευκολία μπόρεσε να πείσει τους λαούς ότι θα τους εξασφαλίσει τη Γη της επαγγελίας, έφερε, τελικά, την κόλαση στον πλανήτη μας. Μια σειρά από μέτρα ή παραλείψεις, από επιβολή κανόνων χωρίς ηθική, από φανατική υιοθέτηση αστήρικτων υποθέσεων σε συνδυασμό με μεθόδους τρομοκρατίας και δημιουργίας πανικού κατέληξαν σε απaráδεκτο, εξοργιστικό και άκρως επικίνδυνο τρόπο κατανομής του παγκόσμιου πλούτου, και σε ανεξέλεγκτες ανισοροπίες ανάμεσα σε κέρδη και μισθούς, ανάμεσα σε φτωχές και πλούσιες χώρες, ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς, ανάμεσα στις χρηματιστηριακές δραστηριότητες και σ' αυτές της πραγματικής οικονομίας, ανάμεσα στις εισαγωγές και τις εξαγωγές των επί μέρους εθνικών οικονομιών, ανάμεσα στο μισθό του μέσου εργαζόμενου και σ' αυτόν των *χρυσών παιδιών* κλπ., κλπ. Με βάση επίσημα στοιχεία, το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ, που θεωρείται μέγεθος μακροχρόνια σταθερό, μειώνεται συνεχώς τα τελευταία 30 χρόνια, σχεδόν σε

όλες τις οικονομίες του πλανήτη, και από την άλλη πλευρά η διαφορά μισθού, στις μεγάλες εταιρίες, ανάμεσα στον μέσο και σε αυτόν των χρυσών παιδιών έφθασε να είναι 475 φορές. Εξάλλου, από τον πληθυσμό των 7 δισεκατομμυρίων κατοίκων της γης το 1.2 δισεκ, ζει σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας με 1.25\$ την ημέρα, ενώ παράλληλα το 1% των πλουσιότερων κατοίκων της Γης έχουν υπό τον έλεγχό τους το 45% του παγκόσμιου πλούτου, και το 50% των φτωχότερων έχει στη διάθεσή του μόνο το 1% του παγκόσμιου εισοδήματος. Αβυσσαλέες ανισότητες, που οι κυβερνήσεις των σύγχρονων κρατών, ανέχονται και ενθαρρύνουν.

Πρόκειται για ένα και αυτόχρονα εγκληματικό καθεστώς, που ωστόσο πρόβαλε ως ιδεολογική βάση για τη δήθεν εξασφάλιση της ελευθερίας του ατόμου. Η ελευθερία, αποτελεί αναμφισβήτητα μια από τις βασικότερες αξίες ζωής, αλλά ωστόσο οφείλει να έχει ως όριο εκείνο το κρίσιμο σημείο, που η υπέρβασή του την καθιστά βλαπτική για τους τρίτους.

Το συνονθύλευμα αυτό που έτσι επικράτησε **βαρύνεται με εγκλήματα, εναντίον της ανθρωπότητας, ανάλογα με αυτά της Ιεράς Εξέτασης, των θρησκευτικών πολέμων ή του ολοκαυτώματος των Ναζί και, τελικά, με αριθμό περισσότερων θυμάτων από όλους τους πολέμους μαζί.** Πρόκειται για ειδικά εγκλήματα και για συγγενούς εγκληματίες που, για να επιβάλλουν τις φανατικές εμμονές τους, χρησιμοποιούν χωρίς δισταγμό, ομάδες ή το σύνολο του παγκόσμιου πληθυσμού-όπως, κατεξοχήν, έπραξε ο νεοφιλελευθερισμός- ως πειραματόζωο. Από τη δεκαετία του '80, άρχισε ένας καταγιγισμός αντικοινωνικών μέτρων και συνεπειών τους, σε ολόκληρη την υφήλιο, που κορύφωσε σε πρωτοφανή βαθμό τις κάθε μορφής ανισότητες, επανάφερε τη δουλεία, κυρίως γυναικών και παιδιών, σε αριθμούς που υπερβαίνουν τους αντίστοιχους παρωχημένων εποχών, όταν δηλαδή η δουλεία ήταν, ακόμη, επιτρεπτή, απέκλεισε το μεγαλύτερο τμήμα του παγκόσμιου πληθυσμού από τους καρπούς της ανάπτυξης και της προόδου, δημιούργησε ευνοϊκές συνθήκες

* για την απίσχναση της δημοκρατίας,

*για την άνοδο της ανεργίας,

*για το χρηματισμό πολιτικών κομμάτων και για την εξαγορά πολιτικών

* αντιμετώπισε την εργασία ως εχθρό του συστήματος, επιβάλλοντάς της αφόρητα δυσβάσταχτους όρους

*και εκμεταλλεύτηκε στο έπακρον το περιβάλλον, που ήδη οδεύει στα όρια μη ανιστρέψιμης καταστροφής.

Ποιά είναι τα χαρακτηριστικά του δογματικού νεοφιλελευθερισμού των ημερών μας, που συμπληρώνονται και με την παγκοσμιοποίηση; Πρόκειται πολύ συνοπτικά:

* για την αβάσιμη πεποίθηση των οπαδών του ότι δήθεν οι αγορές αυτορυθμίζονται, και συνεπώς δεν χρειάζεται να παρεμβαίνει το Κράτος,

* για τη θεοποίηση του κέρδους, αδιάφορο το πώς και με τι μεθόδους επιδιώκεται, *για την αβυσσαλέα εχθρότητα εναντίον του δημόσιου τομέα το οποίο θεωρεί διεφθαρμένο, και για αυτό τα πάντα πρέπει να ιδιωτικοποιηθούν,

* για το άσβεστο μίσος εναντίον του κράτους Πρόνοιας το οποίο θεωρεί σπάταλο και περιττό,

*για την προσπάθεια ελαχιστοποίησης των μισθών, που διευκολύνεται τα μέγιστα από την παγκοσμιοποίηση η οποία ισοπεδώνει τους μισθούς των εργαζόμενων στις προηγμένες οικονομίες, με αυτούς των εργαζόμενων στον τρίτο κόσμο. επισημοποιώντας έτσι την εκμετάλλευση στην αγορά εργασίας

*για την ενθάρρυνση ενός άκρατου ατομισμού που καταργεί κάθε έννοια κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης και κορυφώνει τη διαφθορά,

* για την υποβάθμιση και τη βαθμιαία κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων.

*για την προϊούσα κοινωνική εξαθλίωση,

*για τον αποδεκατισμό της μεσαίας τάξης,

*για την απασχόληση παιδιών κάτω των 8 ετών σε ευρεία κλίμακα

*και, βέβαια, για την ολοένα συχνότερη και σφοδρότερη εμφάνιση συστημικών- τραπεζικών κρίσεων, που έγιναν 10 φορές πιθανότερες τώρα, σε σύγκριση με πριν, εξαιτίας κυρίως της κατάργησης του συνόλου των ρυθμίσεων της αγοράς, και της ανεξέλεγκτης μεταφοράς κερδοσκοπικού κεφαλαίου, από τη μια άκρη της Γης στην άλλη,

* επικρατεί η κερδοσκοπία και οι κερδοσκόποι, όπου οι παίκτες αγοράζουν και πουλούν αέρα και υποχωρούν οι παραγωγικές επενδύσεις.

Ο καπιταλισμός, όπως άλλωστε το υπογράμμισε και ο Karl Marx, μπορεί να εμφανίζεται με πολλά πρόσωπα και να διαθέτει εξαιρετική ικανότητα προσαρμογής στις μεταβαλλόμενες συνθήκες. Ο καπιταλισμός των ημερών μας είναι ακραίας μορφής, που έχει χαρακτηριστεί από διάφορους οικονομολόγους, ως ληστρικός, τρελός, κανιβαλικός, καπιταλισμός που έχρισε βασιλιάδες τις αγορές, καπιταλισμός, που επέβαλε την τραπεζοκρατία κ.ο.κ. Ο καπιταλισμός είναι χωρίς ηθική. Η ηθική του επιβάλλεται άνωθεν, μόνον όταν οι ακρότητες ελέγχονται από την παρέμβαση του Κράτους.

Διαφορετικά, και όταν ο φανατικός νεοφιλελευθερισμός διώχνει την κρατική παρέμβαση, ηθική δεν υπάρχει. Και χωρίς αυτόν ο καπιταλισμός κινδυνεύει με κατάρρευση.

Έτσι, ο σύγχρονος χρηματιστηριακός καπιταλισμός έσβησε ουσιαστικά την πραγματική οικονομία, προβάλλοντας στη θέση της μια εικονική της μορφή, στην οποία σπουδαιότητα αποκτούν οι αριθμοί και όχι οι συνθήκες διαβίωσης των πληθυσμών. **Ωστόσο, σε πείσμα της φαινομενικής παντοδυναμίας του χρηματιστηριακού αυτού καπιταλισμού, αν δεν ελέγξει τις υπερβολές του θα οδηγήσει την υφήλιο σε χαώδεις καταστάσεις τρομοκρατίας, γενικευμένης εγκληματικότητας και πλήρους ακυβερνησίας.** Ένα από τα παράδοξα του σύγχρονου αυτού καπιταλισμού είναι το ότι το Κράτος στράφηκε εναντίον του εαυτού του, υπέκυψε στις ακρότητες του νεοφιλελευθερισμού και παραιτήθηκε οικιοθελώς από τον, μέχρι τη δεκαετία του '80, σημαντικό ρόλο τους στη οικονομία. Ποιές δυνάμεις έχουν υποκαταστήσει την πρώην κρατική εξουσία; Καταρχήν, θα έλεγα ότι οι τράπεζες, τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και οι μεγάλες πολυεθνικές πήραν σημαντικό τμήμα του πρώην ρόλου του Κράτους. Και με την ευκαιρία να διερωτηθούμε ποιος είναι, ακριβώς, ο ρόλος που διαδραματίζουν στο παγκόσμιο σύστημα, λέσχες όπως λ.χ. η γνωστή λέσχη του Bildenberg, του Davos κ.ά.. Ή αντιθέτως, πρόκειται για υπερεθνική διακυβέρνηση του κόσμου, της οποίας οι αδιαφανείς και άκρως αντιδημοκρατικές αποφάσεις επιβάλλονται στις κυβερνήσεις των εθνικών οικονομιών; Σε αυτό το σαθρό τοπίο, η άνοδος ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη και αλλού είναι το αποτέλεσμα της έλλειψης κυρίαρχων κρατών και, ήδη, η αναζήτησή τους. **Οπωσδήποτε, το σύγχρονο Κράτος είναι μέρος του προβλήματος και όχι λύση του, γι' αυτό και παρέμεινε αδρανές και ανήμπορο να αναχαιτίσει τον ηθικό κατήφορο.**

Τα σάπια φρούτα της τρίδυμης καταστροφής

Τα σάπια φρούτα της τρίδυμης αυτής καταστροφής του ανθρώπινου μέτρου είναι πολλά. Μερικά από αυτά είναι τα ακόλουθα:

1) Η πανεπιστημιακή διδασκαλία έχει επιστρατευθεί για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις αυτού του νέου συστήματος χωρίς ηθική. Έτσι, οι ακραίες και απάνθρωπες επιλογές του νεοφιλελευθερισμού άρχισαν να διδάσκονται, από τη δεκαετία του '80, σε ειδικά προγράμματα ορισμένων πανεπιστημιακών σχολών *διοίκησης επιχειρήσεων*, αρχικά στις ΗΠΑ και στη συνέχεια σε ολόκληρη την υφήλιο. Αυτή η διδασκαλία, που έλαβε χώρα κυρίως στα πλαίσια προγραμμάτων με την επιγραφή του *MBA* επιβλήθηκε γρήγορα ως νέος και δυναμικός κλάδος της οικονομικής επιστήμης. Οι αμοιβές των αποφοίτων του άγγιξαν υπέρμετρα ύψη, χάρις κυρίως στα *bonus*, ενώ χώροι προσφοράς των υπηρεσιών τους έγιναν τα χρηματιστήρια, οι τράπεζες, οι πολυεθνικές. Το κυρίαρχο πρόβλημα με αυτές τις σχολές και τους αποφοίτους τους εστιάζεται στους στόχους της εκπαίδευσής τους, που αποβλέπουν σχεδόν ολοκληρωτικά, στη δημιουργία στελεχών, των οποίων ο μοναδικός λόγος ύπαρξης, καθώς και η αποκλειστική αποστολή τους είναι ο πλουτισμός των πελατών τους μέσω της μεγιστοποίησης της αξίας των μετοχών, έστω και χωρίς βάσεις. Υποθέτω ότι είναι περιττό να διευκρινίσω ότι πρόκειται για διδασκαλία από την οποία απουσιάζει κάθε έννοια ηθικής.

Τα εμβλήματα αυτών των εμπειρογνομόνων, με τα οποία διακοσμούν τους χώρους εργασίας τους, είναι αρπακτικά, αετοί ή καρχαρίες, που ορμούν να καταβροχθίσουν τη λεία τους. Οι *εξαιρετικές τους επιδόσεις* ήταν η τρομοκρατία και η απομύζηση, μέχρις εσχάτων, των εργαζομένων τους, ώστε να δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους σε μια αδιάκοπη αναζήτηση της τελειότητας στην εργασία, και να γίνονται συνεχώς πιο *αποδοτικοί*.

2) Ο διαχωρισμός ανάμεσα στην οικονομική ανάπτυξη και στην μεγιστοποίηση της ευημερίας των πολιτών. Η ανάπτυξη αποβλέπει στον πλουτισμό μιας ολιγαρχίας.

Δεν χρειάζονται επιχειρήματα για να υποστηριχθεί το αυταπόδεικτο, ότι δηλαδή μια τέτοια θεώρηση της ανάπτυξης είναι, παντελώς, αντίθετη με την ηθική.

3) Οι φορολογικοί παράδεισοι. Οι σαφείς επιλογές και η κεντρική φιλοσοφία που διέπει το νεοφιλελευθερισμό, αλλά και την *παγκοσμιοποίηση* ευνοεί την ελαχιστοποίηση του φορολογικού βάρους, και ως ένα ορισμένο βαθμό και την αποφυγή του. Πράγματι, στο σύγχρονο καθεστώς η απόλυτη ελευθερία του ατόμου εκλαμβάνεται ως υπέρτατο αγαθό, το οποίο περιορίζεται δήθεν από την επιβολή φόρων. Ο αριθμός των φορολογικών παράδεισων εκτιμάται σε 60-80 και σύμφωνα με τις εκτιμήσεις οι φόροι που χάνονται ετησίως, εξαιτίας της ύπαρξης τους ανέρχονται σε \$225 δισεκατομμύρια το χρόνο. Αρκετά, δηλαδή, για να εξαλειφθεί η πείνα και η φτώχεια στον πλανήτη. Εξάλλου, οι καταθέσεις στους φορολογικούς παράδεισους εκτιμώνται σε \$11,5 τρισεκατομμύρια φόροι που χάνονται για τις ΗΠΑ, υπολογίζονται σε \$100 δις.

Η φρικτότερη μορφή της παγκοσμιοποιημένης διαφθοράς είναι τα *συνδικάτα του εγκλήματος*, το προϊόν των οποίων εκτιμάται ότι αντιπροσωπεύει το αστρονομικό όσο και τρομακτικό ποσοστό του 15% του παγκόσμιου ΑΕΠ

4) Η διαφθορά στην πολιτική

Η διαφθορά πολλών πολιτικών, οι οποίοι δωροδοκούνται και εξαρτώνται από μεγάλες επιχειρήσεις, τα συμφέροντα των οποίων εξυπηρετούν, έστω και όταν έρχονται σε αντίθεση με αυτά των λαών. Και τα τελευταία χρόνια, εμφανίζεται και πρόσθετη συμφορά, καθώς πολιτικοί οι οποίοι χρημάτισαν

ως ανώτερα στελέχη μεγάλων τραπεζών, φυτεύονται σε διάφορες χώρες, ως πρωθυπουργοί ή υπουργοί σε οικονομικά κυρίως υπουργεία, για να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των πρώην αφεντικών τους και όχι την πατρίδα στην οποία ανήκουν.

5. Πως θα σωθούμε;

Μέσα σε αυτόν τον κόσμο χωρίς ηθική, που διοικείται ουσιαστικά από τις τράπεζες. Που έχει ως Θεό του το κέρδος, έστω και όταν αυτό προέρχεται από παράνομες δραστηριότητες. Που οι πολιτικοί δεν είναι πια οι εξαιρετικοί πολίτες που ξεκινούν με την απόφαση να σώσουν την πατρίδα τους, αλλά πρόκειται για άτομα μετριότατα, που προσελκύονται από την εξουσία και είναι πρόθυμα να υπογράψουν ακόμη και την καταδίκη της πατρίδας τους, για να παραμείνουν στην καρέκλα τους. Που οι πολιτικοί αυτοί επιτρέπουν ή και ενθαρρύνουν έξωθεν παρεμβάσεις και δολοπλοκίες, εναντίον των συμφερόντων της χώρας και του λαού τους, για να έχουν την υποστήριξη των ισχυρών. Που οι σύγχρονοι πολιτικοί, άλλα υπόσχονται προεκλογικά, και πράττουν τα εκ διαμέτρου αντίθετα όταν έρθουν στην εξουσία, για να μη δυσαρεστούν τους ξένους προστάτες τους, για να διασφαλίζουν την παραμονή τους στην εξουσία. Σε έναν τέτοιο παραπλανητικό, απειλητικό και ανήθικο κόσμο, που τίποτε από όσα φαίνονται δεν είναι αληθινά, αφού οι εκάστοτε επίσημες εξαγγελίες συγκαλύπτουν ανομολόγητους στόχους, που όμως αυτοί τελικά προωθούνται, το μεγάλο ερώτημα είναι πως και με τι τρόπους θα μπορούσαν να σωθούν χώρες μικρές και ανίσχυρες, όπως η Ελλάδα και η Κύπρος; **Η επιστροφή στις ρίζες μας θα ήταν η άριστη λύση. Όχι, βέβαια, γιατί δεν θέλουμε να μείνουμε στην ΕΕ, που άλλωστε έχει ελληνικά θεμέλια, αλλά γιατί, δυστυχώς, και η Ευρώπη έχει βαθύτατα πληγεί από την έλλειψη ηθικής. Δεν τήρησε καμιά από τις αρχικές της υποσχέσεις προς τους λαούς της Ευρώπης, παρέδωσε τα ηνία στη Γερμανία, εμφανίζει ένα πρόσωπο ανείπωτης σκληρότητας, προς ολόκληρο τον φτωχό ευρωπαϊκό Νότο, τον οποίον ασύστολα λεηλατεί, μέσω του τεραστίου και μονίμου εμπορικού της πλεονάσματος.**

Αλλά, θα σκεφθούν πολλοί, «θα μας επιτρέψουν οι Μεγάλες Δυνάμεις αυτή την επιστροφή στις ρίζες μας»;

Φυσικά, δεν μπορεί κανείς λογικός άνθρωπος να παραβλέψει τις τεράστιες σχετικές δυσκολίες. Αλλά, όμως, έχοντας την τιμή απόψε, να μιλώ στην Κύπρο, στο νησί με τους τόσους και τόσους ήρωες, που δεν δίστασαν να δώσουν τη ζωή τους για την πατρίδα. Και κάτω από την ιερή σκιά τους να πω πως ο φόβος είναι ο χειρότερος σύμβουλος και πως οφείλουμε να τολμήσουμε, έχοντας την πίστη ότι η ΝΙΚΗ θα είναι δική μας, θα είναι ελληνική.

Συμπεράσματα της εκδήλωσης «Πολιτικός Πολιτισμός – Ελλείμματα και τραγικές προεκτάσεις»

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΧΕΙ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ

Ο οικονομικός κανιβαλισμός σύρει την ανθρωπότητα σε τραγικά αδιέξοδα.

Ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος έχει ξεκινήσει και αν οι πολιτικοί ηγέτες των ισχυρών χωρών δεν καταφέρουν να διαχειριστούν τις τεράστιες προκλήσεις των καιρών, η ανθρωπότητα θα συρθεί σε τραγικές περιπέτειες. Αιτία της έκρηξης του νέου πολέμου είναι ο οικονομικός κανιβαλισμός που κυριαρχεί παγκοσμίως και οι κραυγαλέες εισοδηματικές ανισότητες που θέλουν του λίγου να είναι κροίσοι και τους πολλούς φτωχούς και εξαθλιωμένους.

Μιλώντας σε εκδήλωση του Ινστιτούτου Ελληνικού Πολιτισμού στο μέγαρο της ΣΕΚ στη Λευκωσία, η πρώην πρύτανης του πανεπιστημίου <<Μακεδονία>> Θεσσαλονίκης Μαρία- Νεγρεπόντη – Δελιβάνη, επέκρινε με δριμύτητα τις κοινωνικοοικονομικές επιλογές της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίες αντί να αμβλύνουν υπάρχον εκρηκτικό μείγμα, το ενισχύουν, με αποτέλεσμα η Ευρώπη και ο πλανήτης να τίθενται σε ανεξέλεγκτους κινδύνους. Η κυρία Δελιβάνη επέκρινε την εφαρμοζόμενη πολιτικής συγγής λιτότητας στην Ελλάδα από τους δανειστές προειδοποιώντας ότι τα συντρίμια της ελληνικής οικονομικής τραγωδίας θα κληθούν σύντομα να τα περιμαζέψουν οι ίδιοι οι ευρωπαίοι. Χαρακτήρισε νάνους τους σημερινούς ηγέτες της Ευρώπης οι οποίοι αδυνατούν να λύσουν τα γιγαντιαία προβλήματα με αιχμή το Μεταναστευτικό και την Τρομοκρατία που οι ίδιοι με τις αλόγιστες πρακτικές τους εξέθρεψαν.

Έκρουσε δυνατά τον κώδωνα του κινδύνου για το αύριο της Ευρώπης, καλώντας τους ηγέτες των κρατών μελών, ιδίως των ισχυρών, να απεμπολήσουν τον τον καπιταλιστικό κανιβαλισμό, που επέβαλε δια πυρός και σιδήρου την τραπεζοκρατία στην Γηραιά Ήπειρο και στον πλανήτη ολόκληρο.

Το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα, σημείωσε, έχει πληγεί βαθύτατα από έλλειψη ηθικής με κύριο όπλο την άνιση κατανομή του εισοδήματος στέλνοντας στην εξαθλίωση και την πείνα εκατομμύρια πολίτες ανα το παγκόσμιο, πλήττοντας τα τελευταία χρόνια χώρες της νότιας Ευρώπης ακόμη και της ευρωζώνης.

Από την πλευρά του ο Πανεπιστημιακός **Ανδρέας Θεοφάνους**, συμφωνώντας με τις τοποθετήσεις της κυρίας Δελιβάνη, υποστήριξε ότι η Ελλάδα με τις υφιστάμενες συνταγές δεν πρόκειται να βγει από την κρίση, καλώντας τους ευρωπαίους να αναθεωρήσουν τις πολιτικές τους.

Για τα Κύπρο, υπογράμμισε, τα πράγματα μπορεί να είναι καλύτερα από την Ελλάδα αλλά δεν θεωρούνται ρόδινα καθώς η ανεργία και οι επιπτώσεις της κρίσης καλά κρατούν. Χρειάζονται, πρόσθεσε, ευφάνταστες πολιτικές ανάπτυξης και κοινωνικής συνοχής και τολμηρά μέτρα που θα κρατήσουν τη νεά γενιά στην Κύπρο.

Την εκδήλωση συντόνισε ο πρόεδρος του Ινστιτούτου Ελληνικού Πολιτισμού, δημοσιογράφος Ξενής Χ. Ξενοφώντος ο οποίος κάλεσε τους πολίτες να αφυπνισθούν και να μην επιτρέψουν με την καθημερινή ενεργό στάση τους, στους πολιτικούς καιροσκόπους και τους οικονομικούς κερδοσκόπους να σύρουν τα πλατιά στρώματα του λαού στην άβυσσο. Στην εισαγωγική του τοποθέτηση οκ. Ξενοφώντος ανέπτυξε ρήσεις από τον Οικονομικό του Ξενοφώντα και άλλων σοφών της αρχαίας Ελλάδας, που προάγουν τον πολιτικό πολιτισμό και την ισόρροπη οικονομική ανάπτυξη που φέρει την ευημερία του συνόλου των πολιτών.

Την εκδήλωση κόσμησαν με την παρουσία τους, ο πρώην υπουργός Οικονομικών Μάκης Κεραυνός και διοικητής της Ελληνικής Τράπεζας **Μάκης Κεραυνός** και ο πρώην επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής ένωσης στην Κύπρο **Θέμης Θεμιστοκλέους**.

Ο κ. Κεραυνός έκφρασε την απογοήτευση του για τα τεκταινόμενα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. Θεμιστοκλέους διατύπωσε τις έντονες ανησυχίες του για την πορεία της Ευρώπης η οποία δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των πολιτών της στη βάση των Ιδρυτικών αρχών της.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ – ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Βασικές διαπιστώσεις και πορίσματα παρατίθενται κατωτέρω.

. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι αιχμάλωτη των οικονομικών μεγιστών και των πολυεθνικών και ανήμπορη με τα σημερινά δεδομένα να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των πολιτών της

. Η Γερμανία με την ηγεμονική της συμπεριφορά προκαλεί συνεχώς κλίμα ευρωσκεπτικισμού αποδυναμώνοντας την κοινή πορεία των Ευρωπαϊκών λαών

. Αν η Ευρώπη δεν αποκτήσει ουσιαστικό πυλώνα κοινής εξωτερικής πολιτικής, άμυνας και ασφάλειας, είναι αδύνατον να προχωρήσει μπροστά για υλοποίηση του κοινού οράματος των λαών της

. Με την παρούσα δομή της Ευρώπης ήταν λάθος η υιοθέτηση του ευρώ από την Κύπρο και την Ελλάδα

. Η Ελλάδα με τον μνημονιακό βρόγχο να σφίγγει ολοένα και περισσότερο, δεν πρόκειται να βγει από την ύφεση και αυτό ζημιώνει και την ίδια τη χώρα αλλά και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

. Η διεθνής τρομοκρατία είναι γέννημα της απάνθρωπης οικονομικής παγκοσμιοποίησης και της αλόγιστης πολιτικής των ισχυρών να εξυπηρετήσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα

. Το αγκυλωμένο κράτος αν δεν μεταρρυθμισθεί ριζικά και εκσυγχρονισθεί με κοινωνικό και παραγωγικό πρόσωπο, δεν θα τα καταφέρει να προσφέρει αυτά που προσδοκούν οι πολλές

. Η Κύπρος μπορεί να βγήκε από το Μνημόνιο αλλά η εύθραστη της οικονομία έχει πολύ δρόμο να διανύσει για να φθάσει σε ζηλευτά επίπεδα

. Οι λαοί της Ευρώπης καλούνται σε αφύπνιση για να αποτρέψουν την εκλογή αδίστακτων ηγεσιών οι οποίες εμφυτεύονται στα κράτη και τις Βρυξέλλες από τις γνωστές- άγνωστες οικονομικές λέσχες πέραν του ατλαντικού, που ποδηγετούν την πορεία των λαών σε βάρος των κοινωνικών συμφερόντων και υπέρ των των πολυεθνικών.

. Αν συνεχισθεί το απεχθές φαινόμενο να βρίσκεται ο παγκόσμιος πλούτος στα χέρια των ολίγων με τους πολλούς να υποφέρουν, θα υπάρξει παγκόσμια έκρηξη με απρόβλεπτες συνέπειες. Ήδη η διεθνής τρομοκρατία και το Τζιχάντ τρίζουν τα δόντια, σηματοδοτώντας την εκδήλωση του τρίτου παγκοσμίου πολέμου, που πρωτίστως θα πλήξει της Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η έλλειψη πολιτικού πολιτισμού σε Κύπρο και Ελλάδα, με αιχμή την καταρράκωση των αρχών λειτουργίας της τίμιας οικονομίας, έσυρε τις δύο αδελφές χώρες του ενός και αδιαίρετους έθνους στην κοινωνική άβυσσο και την λαϊκή εξαθλίωση.